

Et billedes anatomi: Overblikkets afmagt

Af [DORTE SCHMIDT GRANILD](#)

To venner. Et par udtjente stole. En vandpipe. Et rødt bilvrag. Græssende geder i periferien. Vestbreddens ruiner i baggrunden. Aftensolens varme skær. Mellem de to venner og tilskueren stikker afsvedet græs og ukrudt op og generer øjet. Vi er i virkelighedens verden. Enhver, der har besøgt området vil genkende det varme, men ruinøse landskab.

Hvad stillbilledet kun akkurat røber (se godt efter) er, at om lidt entrer en dreng billedet fra højre. Han bærer en gul bakke med to glas kold the og prøver med sit insisterende blik at få ordentlige drikkepenge – desperat og forgæves, for han serverer for mænd, der er lige så fattige som han selv. Billedet lader os heller ikke høre, hvordan de to venner samtaler om kærlighed og fremtid: førstnævnte inden for rækkevidde, sidstnævnte ikke eksisterende.

Det fornemme ved dette billede er, at sidstnævnte faktum er åbenbart – selvom fortællingen er frosset i et enkelt øjeblik. Byen fremstår trods det varme lys beskidt, rodet og trøstesløs, og horisonten er i kraft af fugleperspektivet fraværende. Der er ingen. Bilvragets røde farve og centrale midterplacering understreger det ruinøse, og byen bagved mangler et potent bygningsværk, der kan hamle op med det. Med den viden i baghovedet, at filmen handler om, hvordan disse to unge mænd kort efter gør karriere som fundamentalistiske selvmordsbombere - med dertilhørende direkte adgang til paradiset – er det næsten ironisk, at kun en beskedent udseende minaret har klemmt ind i billedets yderste venstre side.

De to mænd drives ikke i ulykken af troen, der hos dem er alt andet end fast. De drives af det yderst menneskelig behov for oprejsning og respekt, de drives af fortidens ar, og de prøver at undslippe den fundamentale følelse af klaustrofobi og udvejs-løshed, som præger deres liv ... og det landskab, de her betragter. Ikke med fugleperspektivets traditionelle adgang til almagt og kontrol. Men med overblikkets afmagt. Synet kan kun berøve dem den sidste rest af håb og tro på fremtiden.

Umiddelbart bagved de visne strå belyses den ene mands arm dog om vennens skulder. Armens placering understreges af den lyse farve på den andens t-shirt. Aftensolen pointerer således, at venskabet ligesom drømmen om kærlighed holder dem oppe. Ikke udsigten til paradiset. Filmens titel er *Paradise Now*, og den må vel sagtens forstås ironisk.

Indstillingen optræder hele tre gange i filmens begyndelse. Vi lader den stå et øjeblik. Velkommen til Vestbredden.

Fakta

Hany Abud-Assad: *Paradise Now* (2005)

Filmen har gået sin [sejrsgang i det meste af verden](#) og er heldigvis tilgængelig på dvd i de fleste velassorterede videobutikker.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF](#)

16:9 - september 2007 - 5. årgang - nummer 23

Udgives med støtte fra Det Danske Filminstitut samt Kulturministeriets bevilling til almenkulturelle tidsskrifter.
ISSN: 1603-5194. Copyright © 2002-07. Alle rettigheder reserveret.